

Bilag.

Justitsministeriet.

København, den 6. Marts 1939.

Under Forhandlingerne i det ærede Udvalg har der været rejst Spørgsmaal om Rækkevidden af Bestemmelsen i Straffelovsforslagets § 132 a, for saa vidt denne Bestemmelse fastsætter Straf for den, der deltager i en Forenings Virksomhed eller indtræder i en Forening, efter at den foreløbig er forbudt af Regeringen.

Foranlediget heraf skal jeg udtale, at naar Grundloven hjemler Regeringen Adgang til midlertidigt at forbyde en Forening, er det selvfølgelig nødvendigt at have Hjemmel til at drage de Personer, der i Tiden mellem det foreløbige Forbud og Rettens Afgørelse overtræder Forbudet, til Ansvar. I denne Mellemtid maa det af Hensyn til Opretholdelse af Ro og Orden ubetinget fordres, at Regeringens Afgørelse respekteres; enhver, der tilsidesætter Forbudet, maa derfor være klar over, at han paadrager sig Strafansvar, ganske uanset hvorledes Rettens Afgørelse senere falder ud. Forslaget hjemler derfor ogsaa Straf i al Almindelighed for Overtrædelse af et foreløbigt Forbud og giver ikke Adgang til Straffrihed i det Tilfælde, at Regeringens Forbud senere ophæves. En udtrykkelig Bestemmelse i Straffeloven, hvorefter Strafansvar i saadanne Tilfælde paa Forhaand udelukkes, selv hvor Overtrædelsen har været saa grov, at Samfundets Ro og Orden kan have været bragt i Fare, har man anset for betænkelig; en saadan Regel vil i væsentlig Grad kunne forringe Respekten for Regeringens Afgørelse og friste en Forenings Ledelse til uanset Forbudet at fortsætte Virksomheden i Tillid til, at Domstolene vil omstøde Forbudet.

Paa den anden Side kan der ikke være Tvivl om, at der kan forekomme Tilfælde, hvor det vil være urimeligt at indlede Straffesag, naar Regeringens midlertidige Forbud er blevet ophævet af Domstolene, f. Eks. hvor det drejer sig om Personer, der kun har meldt sig ind i den midlertidig forbudte Forening for at yde passiv Støtte. I saadanne Tilfælde vil enhver Regering imidlertid formentlig i høj Grad være tilskyndet til at træffe Bestemmelse om, at Paatale undlades, ligesom Regeringen i Tilfælde, hvor det vil kunne virke urimeligt, at en allerede idømt Straf fuldbyrdes, formentlig vil være tilbøjelig til at søge udvirket Benaadning. Bringes Sager efter Forbudets Ophævelse alligevel frem for Retten, maa det vel i øvrigt ogsaa forventes, at de vil blive meget mildt bedømt.

Under Henviisning til det anførte maa jeg fastholde, at jeg ikke finder Grund til, at Bestemmelsens Affattelse ændres, idet jeg maa henvise til, at eventuelle uheldige Konsekvenser bør søges undgaaet ved Tiltalefrafald eller Benaadning.

Opmærksomheden henledes paa, at det rejste Spørgsmaal har været gjort til Genstand for udførlig Omtale under 1ste Behandling af Forslaget i Landstinget, se Landstingets Forhandlinger Sp. 364—65, 420, 429, 439—40 og 446, og at Professor Oluf Krabbe, der har været bekendt med de i Landstinget fremsatte Udtalelser, i sin til Landstingsudvalget afgivne Erklæring intet har haft at bemærke angaaende Affattelsen af § 132 a.

Steineke.

Olafsson,
fg.